

MIRA MIHELIČ

(14. 7. 1912 - 4. 9. 1985)

OTROŠKA LETA

Kramar Mira

Mira Kramar se je rodila tik pred začetkom prve svetovne vojne v Splitu. Njena mama je bila očarljiva mlada opera pevka, oče pa podjeten poslovnež. Mirino otroštvo, ki se je pravljично pričelo v vili z belimi stenami in palmo na vrtu, je bilo zaznamovano iz izgubami.

Ljubezen do morja, večkrat brez odziva, kakor je bilo večina mojih ljubezni, me je spremjala do današnjih dni.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Mira je odšla k teti v Ljubljano, nato k starim staršem v Trbovlje. Tam je končala osnovno šolo. Izhod iz svoje otroške stiske in samotnosti je našla v branju.

Kadar sem zagrešila kaj takega, kar se ni ujemalo s pojmi o spodbognosti naše družine, mi je oče zabrusil: »Ti Trauttnerica!« Koga je hotel zadeti? Mene ali mojo mater v meni? Trauttnerica je bilo njen dekliško in pozneje umetniško ime. Najhujše pa je bilo to, da sem začela s tem imenom istiti vse, kar je bilo slabega v meni, in da me je to še bolj odtujilo materi, po kateri sem tako dolgo hrepnela, da se potem, ko sva se po dolgih letih spet imeli srečati, nikoli več nisem mogla zblížati z njo.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Leta 1914 so se preselili v Zagreb. Tam je Mirina mlajša sestra Ivica umrla za jetiko, mama pa je zapustila nesrečni zakon in odšla živet k ljubimcu. Ker je potrebovala denar, se je v zameno za dragoceni nakit odrekla stikom s hčerko. Tega ji Mira dolgo ni mogla odpustiti.

V Trbovljah je napisala svojo prvo dramo, ki jo je potem skupaj z vrstniki odigrala pred domačo publiko.

Pozneje mi je Joza, moja nekdanja dojilja in pozneje zvesta služabnica mojega očeta, s solzami v očeh pravila, kako je klečala pred mojo materjo in jo rotila, naj se vrne k očetu zaradi mene, ki sem bila skoraj njen otrok. Joza je torej klečala pred mamo, kakor mi je pravila, vila roke in vpila, da se mora odpovedati »tistemu drugemu« zaradi Mirice, mama pa jo je odrinila in rekla: »Sovražim jo, ker je NJEGOV otrok,« nakar je celo Jozi zmanjkalo besed in solz. Toda ločena žena se je vrnila po svoj nakit, ki ji ga je bil mož podaril in nato pobral, ko je odšla od njega ...

In tedaj sta za skrinjico tistih bleščečih kamnov z mojim očetom sklenila nenavadno kupčijo. On ji je izročil nakit, ona pa se je obvezala, da se mi ne bo približala, če ji on tega ne bo izrecno dovolil.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

MLADOST, POROKA

Krammer Mira
pr. Puc

Po mali maturi je Mirica odšla v internat v Švico. Tu se je naučila lepih manir ter govoriti in pisati v treh evropskih jezikih: francoščini, nemščini in angleščini.

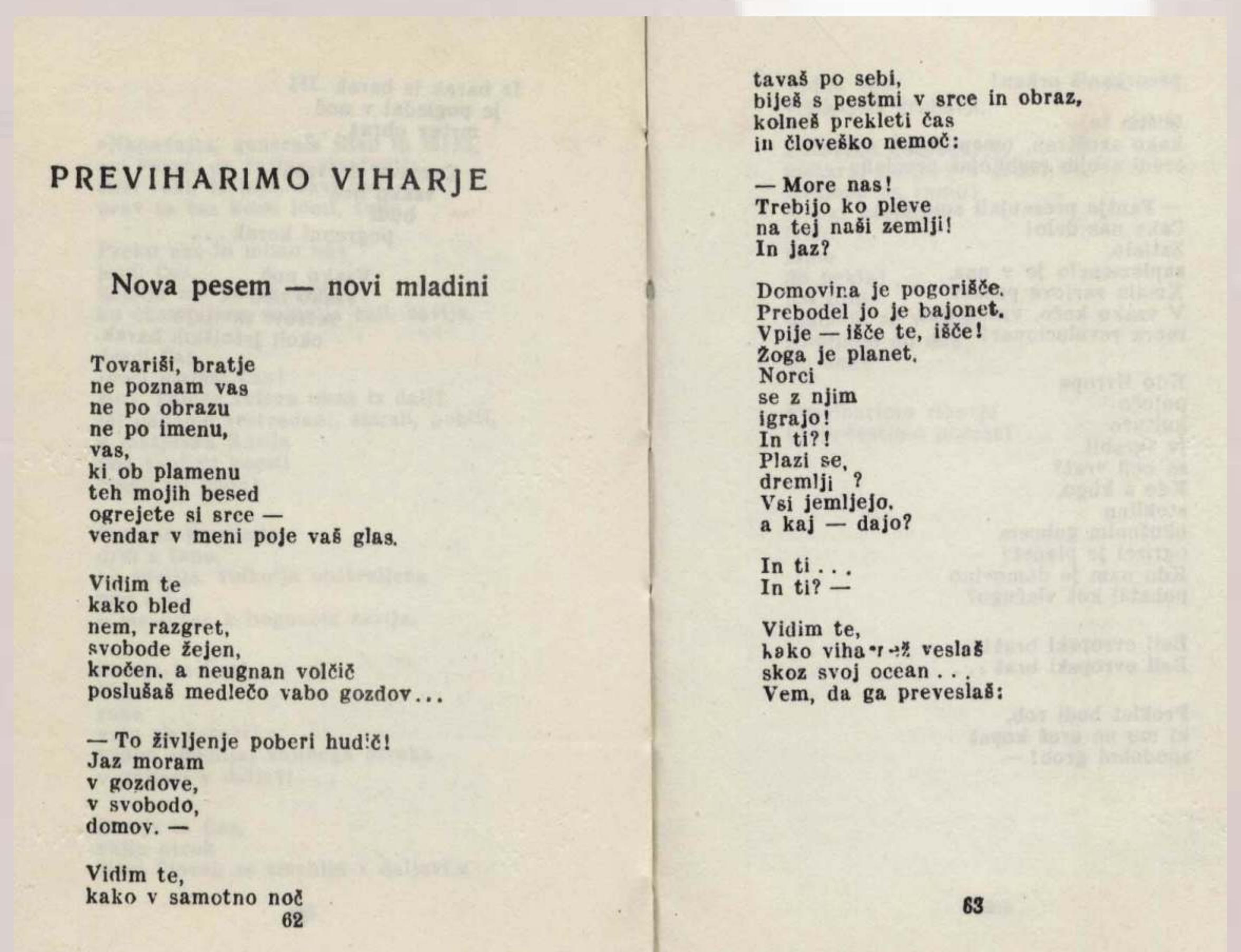
Pri sedemnajstih letih sem srečala svojega prvega moža Borisa Puca. Njemu je bilo dvaindvajset let. Tako mlada sva še bila in tako nespametno je bilo zvezati se že tedaj za vse življenje! Bila sva razvajena otroka privilegirane družbe in sva mislila, da morava takoj vse dobiti, vse imeti, vse užiti. V mojih očeh je bil najlepši mladi človek v Ljubljani, s predzrnnimi zelenomodrimi očmi v senci gostih temnih trepalnic, z valovitimi kostanjevimi lasmi, s telesom športnika in z milino dobrega plesalca in rojenega zapeljivca.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Pri devetnajstih je rodila njuno prvo hčerko, Nevo, kmalu nato še drugo, Katarino. Opustila je študij in pričela s pisanjem prispevkov za časopis Jutro. Njen mož, sin takratnega ljubljanskega župana, se je pridružil komunističnemu gibanju in odšel v partizane. Miheličeva je kot ženska in mati ostala sama in osamljena. Med vojno je po svojih močeh sodelovala z OF, dvakrat se je znašla v okupatorskem zaporu za ženske, enkrat celo noseča. Leta 1944 je rodila sina Andreja, tri mesece za tem so jo znova odpeljali v zaporniško celico. Kljub vedno večji odtenjenosti med njo in možem je rodila četrtega otroka, Matjaža.

Sicer pa sem dobila vse, kar sem si lahko izmisnila, na smučanje sem šla z internatom v Diablerets, in čeprav se v športu že spet nisem izkazala, sem se zaljubila v zalega mladega Američana, ki je s tovariši iz svojega kolidža treniral bobsleigh. Nikoli nisem imela priložnosti, da bi z njim vsaj govorila, kakor je nisem imela v Trbovljah s svojima prvima kraljevičema, gologlavim ministrantom in čnolasim sinčkom na Vodah - vse moje prve zaljubljenosti so se izživiljale v sanjah z ljubljenimi bitji, ki se niso zavedala, da obstajam.
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

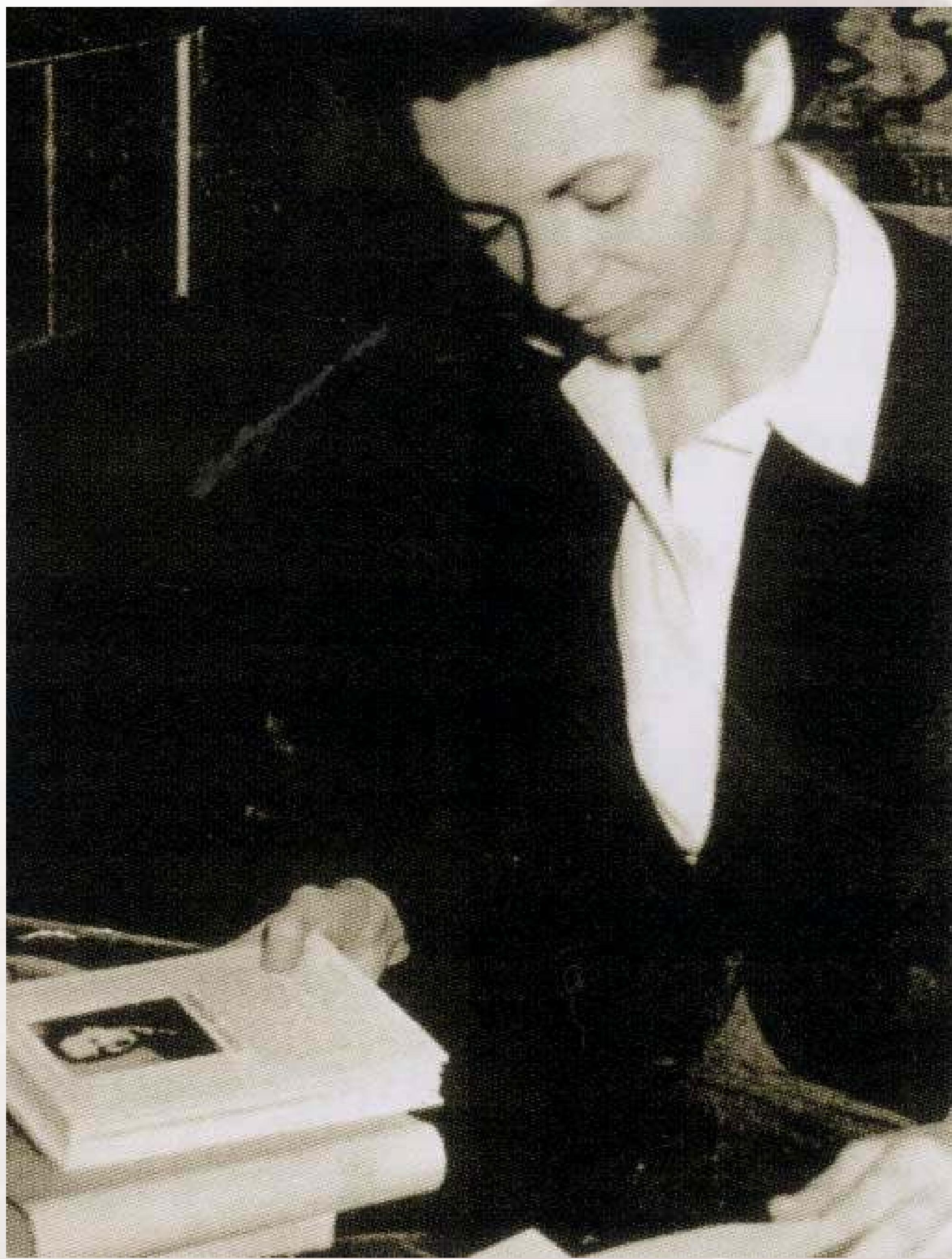
Po vrnitvi je v enem samem letu opravila izpite za štiri razrede gimnazije, maturirala in se vpisala na Pravno fakulteto. Udeleževala se je družabnega življenja v Ljubljani in tam tudi spoznala svojega bodočega moža. Poleti 1931 sta se Mira in bodoči odvetnik Boris Puc poročila.

Zanimivo in manj znano je dejstvo, da je Mira Mihelič, ki je poznala Mateja Bora, sredi okupirane Ljubljane pretipkavala njegovo pesniško zbirko Prevharamo viharje, kljub njenemu ilegalnemu delu pa so jo po vojni še vedno imeli za »buržujko«. Morda zato, ker je »le« sodelovala z OF, ni pa bila članica Komunistične partije kot njen tedanji mož.

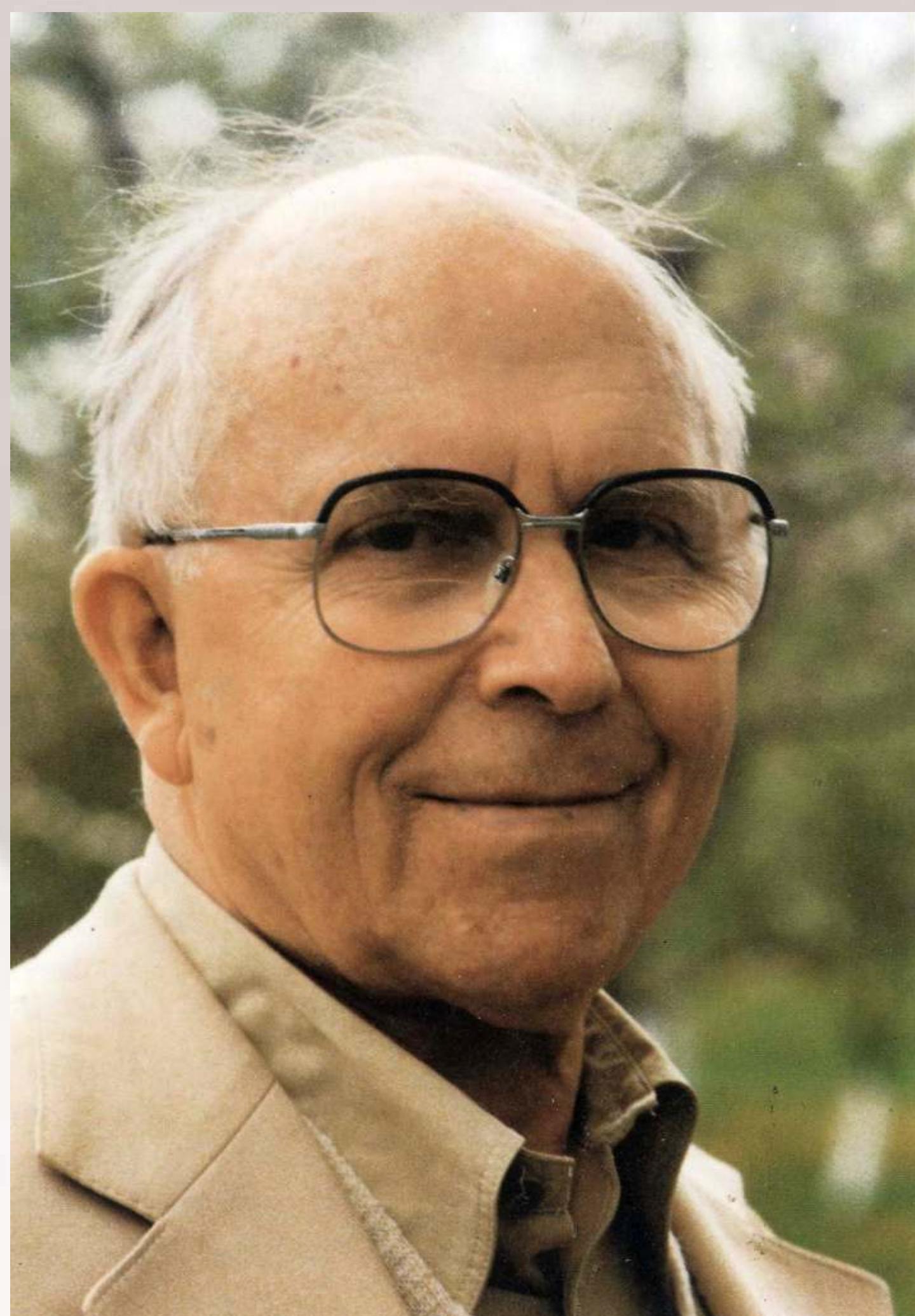

DRUGIČ Poročena

V času, ko je nastajala njena drama Ogenj in pepel, je srečala slikarja in grafika Franceta Miheliča. Ob osebni izkušnji bolezni in nato srečnim izidom, se je v Miri nekaj prelomilo. Spoznala je, da ji je podarjeno novo življenje. Odločila se je za ločitev od moža, s katerim sta bila takrat žeboleče odtujena.

Ni bilo dobro misliti na smrt, bala sem se je, kakor še nikoli, ponoči sem se, ležeč v postelji, dotikala s prsti svojih nog, komolcev in telesa in si zamišljala, kako bo, ko to ne bo več živo, ko bo vse le še gnijoče tkivo in potem mrtva materija, kosti, prst, nič, ne več jaz, niti več moje telo. Zavedela sem se, da si ne želim živeti le zaradi otrok, ki me potrebujejo, in zaradi stvari, ki jih želim še napisati, temveč tudi zato, ker sem zaljubljena. Kako nemogoče in nespodobno za žensko v mojih letih! Bilo mi jih je šestintrideset in to je prišlo nadme kot pozna bolezen, stanje zaljubljenosti bi moral človek preboleti v mladosti tako kot ošpice, ampak kakor so ošpice smrtno nevarne v zrelih letih, tako je tudi s tisto drugo boleznijo. Da, bolezen je, sem si govorila, in minilo bo. Tako, kakor bo mogoče prav kmalu minilo tudi moje življenje. Vendar upanje ne mine, ne moreš se mu odpovedati. (Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Poročila se z veliko ljubeznijo svoje odrasle dobe, Francetom Miheličem. Pri štiridesetih je rodila Franceta mlajšega, ki nam je bolj znan kot Puhek iz njene zbirke pripovedi za otroke.

Nekega lepega poletnega popoldneva sva šla s Francetom na Rožnik v spremstvu prijateljev Mateja Bora in Filipa Kalana Kumbe. Eden od njiju, ki je gledal, kako zaverovano strmiva drug v drugega, je napol v smehu rekel: »Zakaj pravzaprav se ne poročita?«
(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

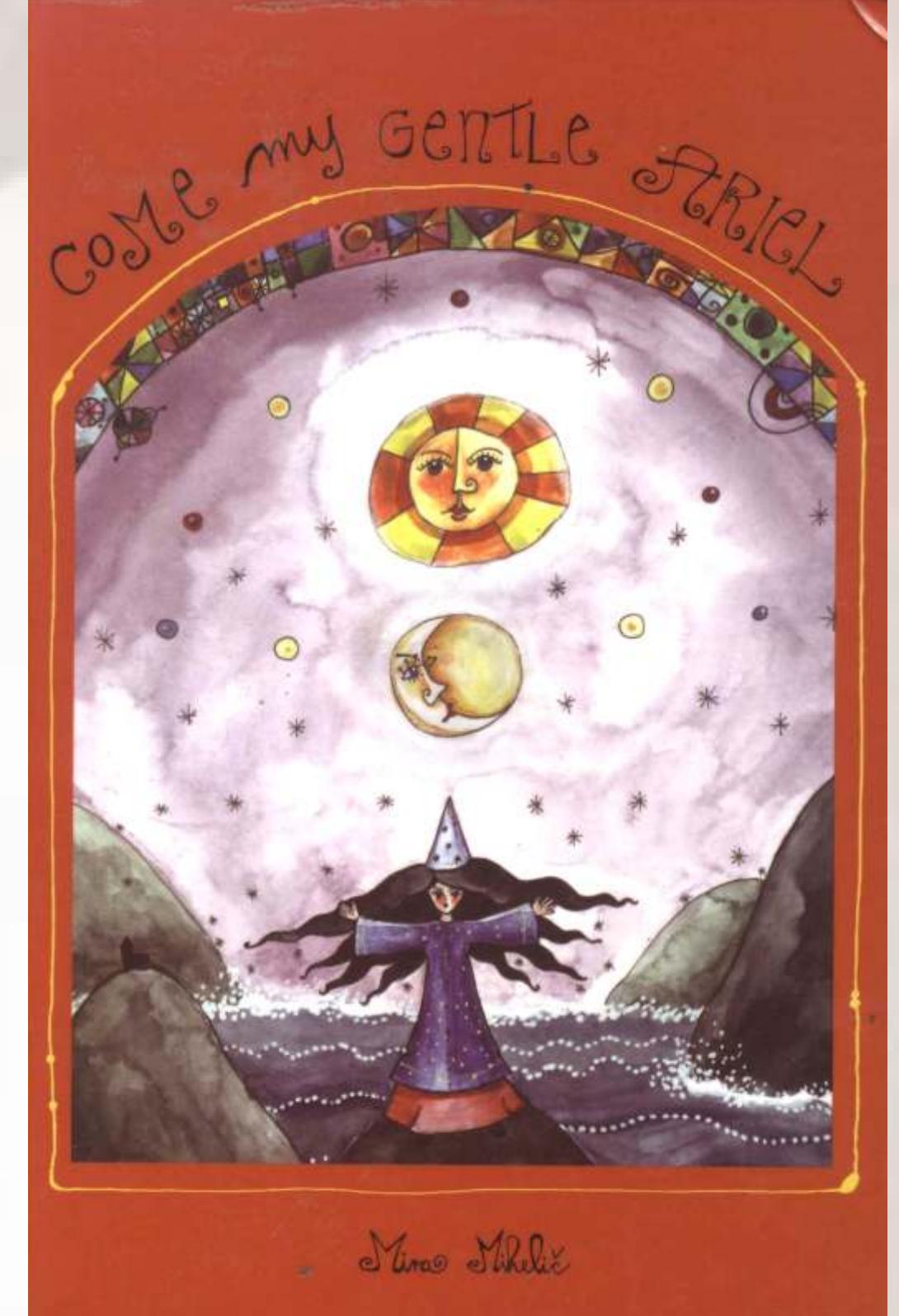
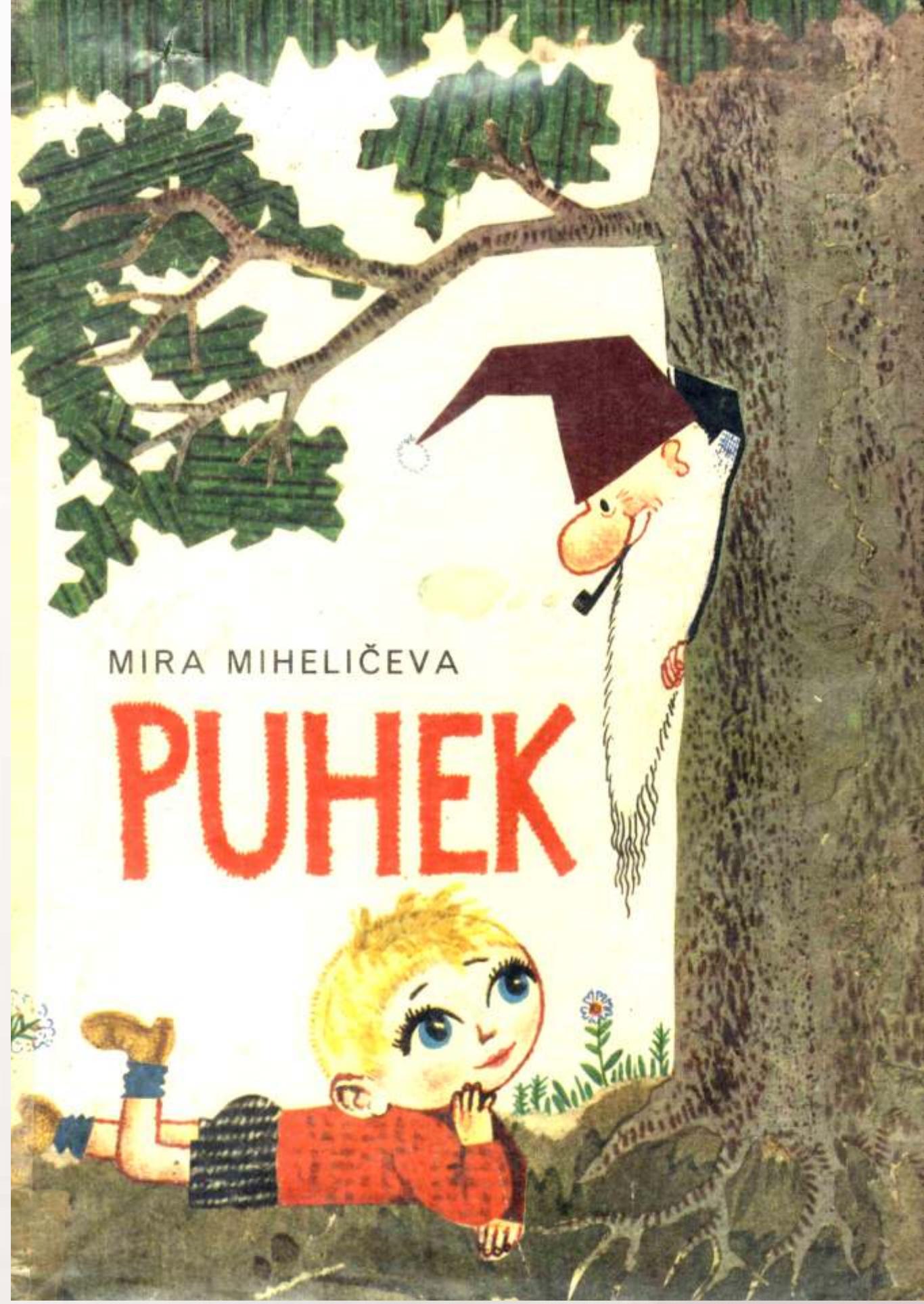

Miheličeva, ki je bila že za časa življenja uveljavljena ter znana pisateljica, je zapisala, da so resnično veliki ljudje osebno skromni in preprosti ter da se v nadutost odevajo tisti, ki jim veličine manjka, pa morajo svoje vloge igrati, da bi preslepili ne le druge, temveč tudi sebe. Predvsem pa je Mira Mihelič verjela v poslanstvo umetnosti. »Umetnost je bog,« piše v njeni avtobiografiji.

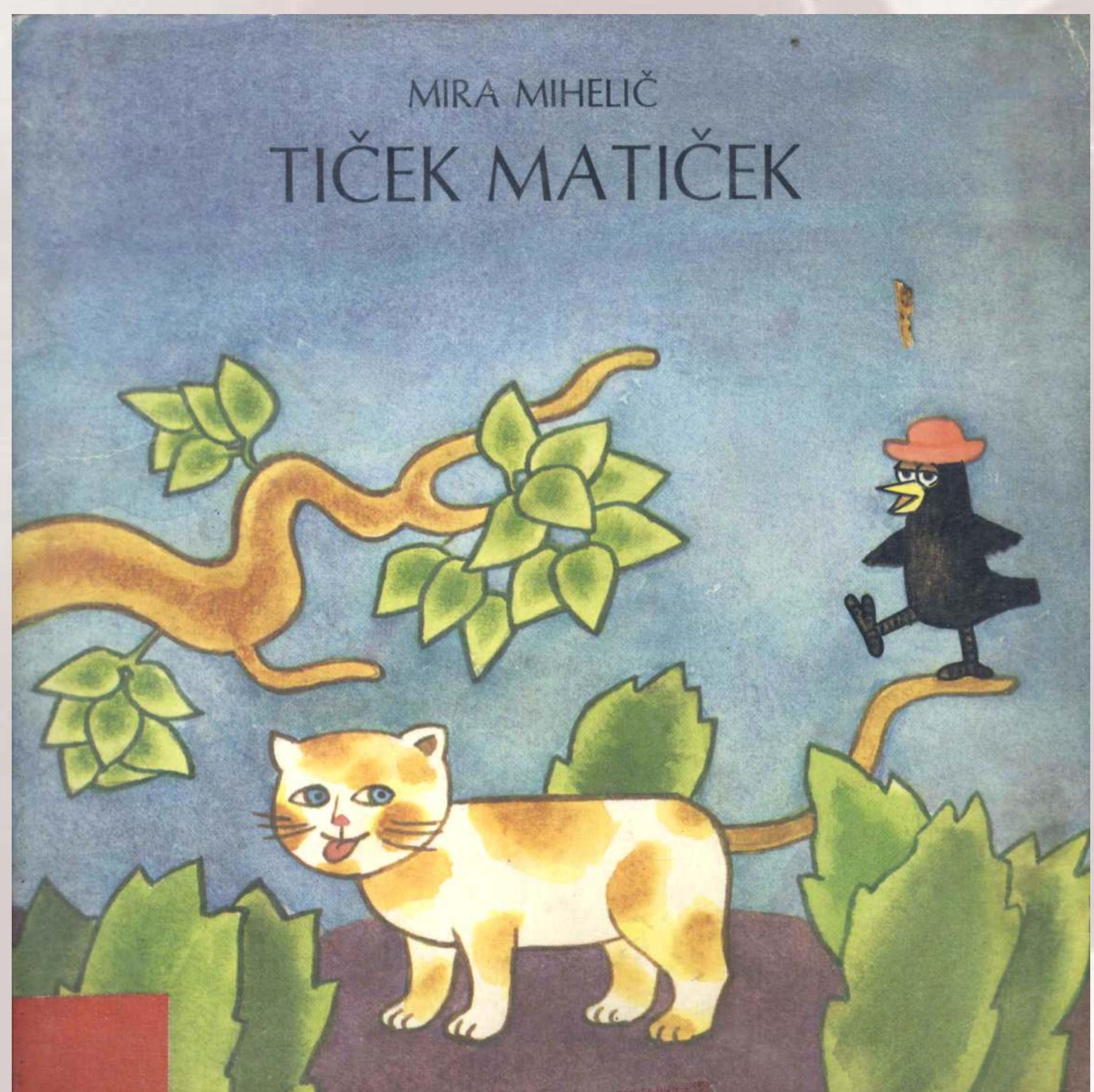
DELA ZA OTROKE IN MLADINO

Zmeraj me je tudi veselilo pisati za otroke, to je bila čista sprostitev, čeprav nisem napisala veliko mladinske literature, le tri knjige (Štirje letni časi, Puhek in Pridi, mili moj Ariel), kar je malo v primeri s številom mojih romanov.
(Mira Mihelič, Vrnite se, sinovi)

Bila je med prvimi pisci, ki so v petdesetih letih obudili pravljično fantastično mladinsko prozo. Obenem je prostor dogajanja iz podeželskega sveta premaknila v urbano okolje. Njena prva knjiga za otroke je bila Štirje letni časi, njen glavni literarni lik Puhek se začne pojavljati v slikaniških izdajah: Peter iz telefona, Puhek v Benetkah ... Leta 1965 je napisala povest Pridi, mili moj Ariel. Vsem delom je skupna izrazita avtobiografska tematika.

Fantek, ki mu pravijo Puhek, je izrazit mestni otrok: prizorišče njegovih realnih in imaginarnih prigod je meščanska hiša z vrtom, v kateri živi Puhek kot najmlajši član tipične sodobne meščanske družine s tremi otroki.

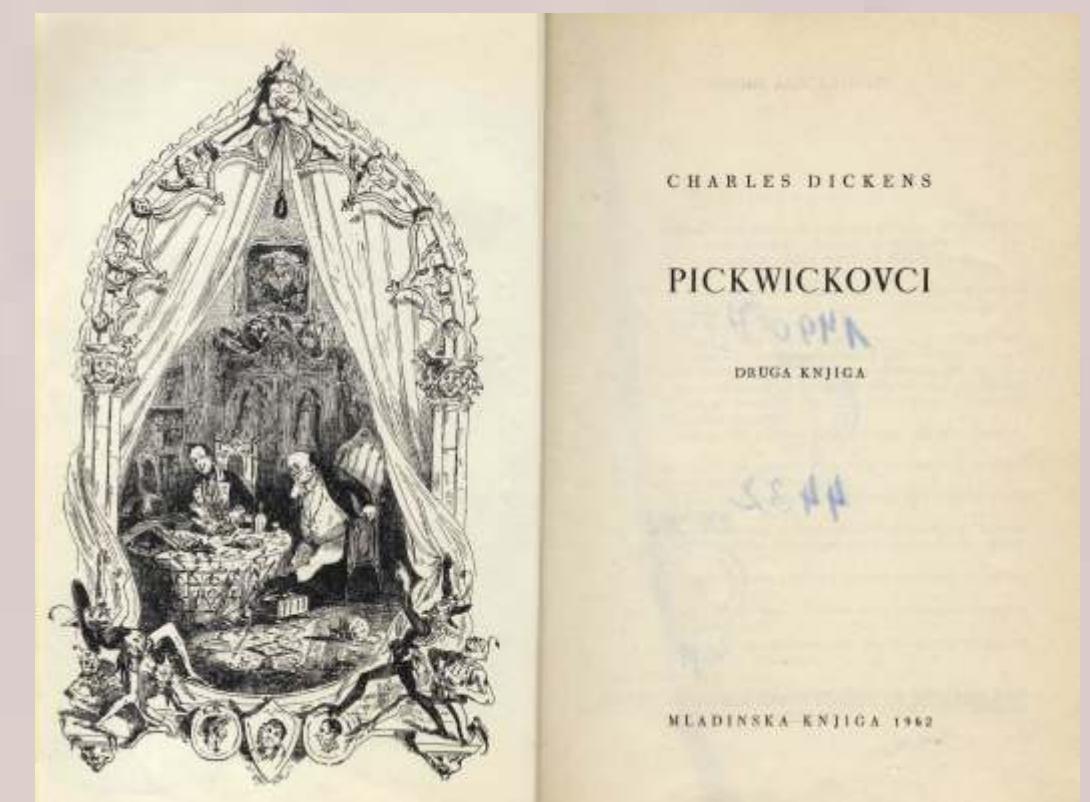
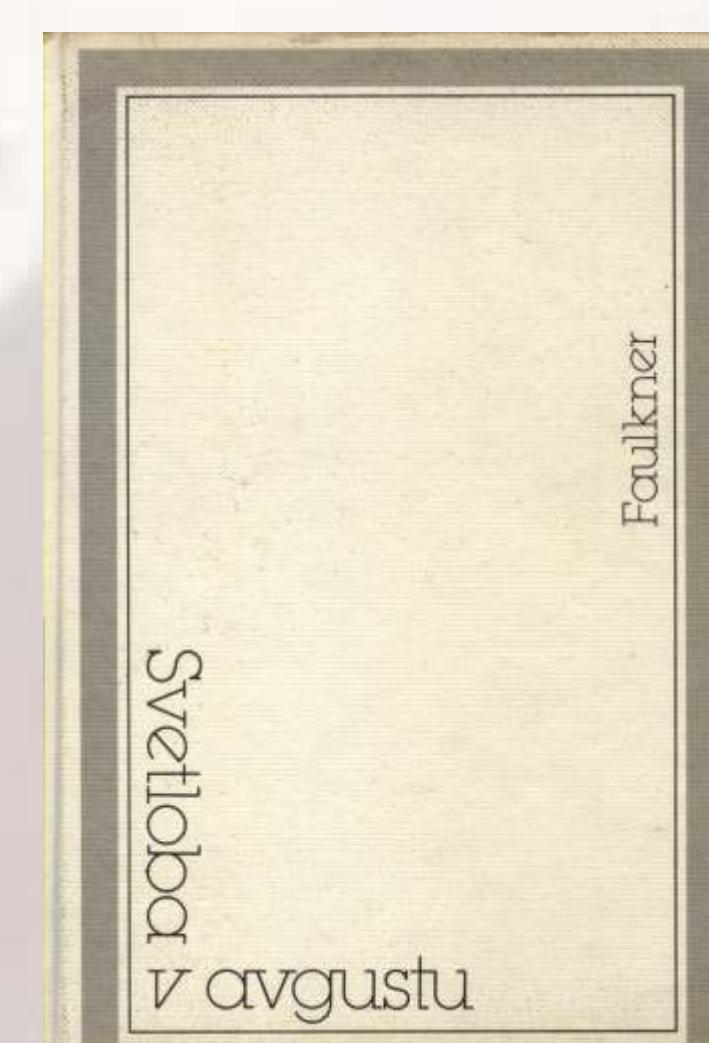
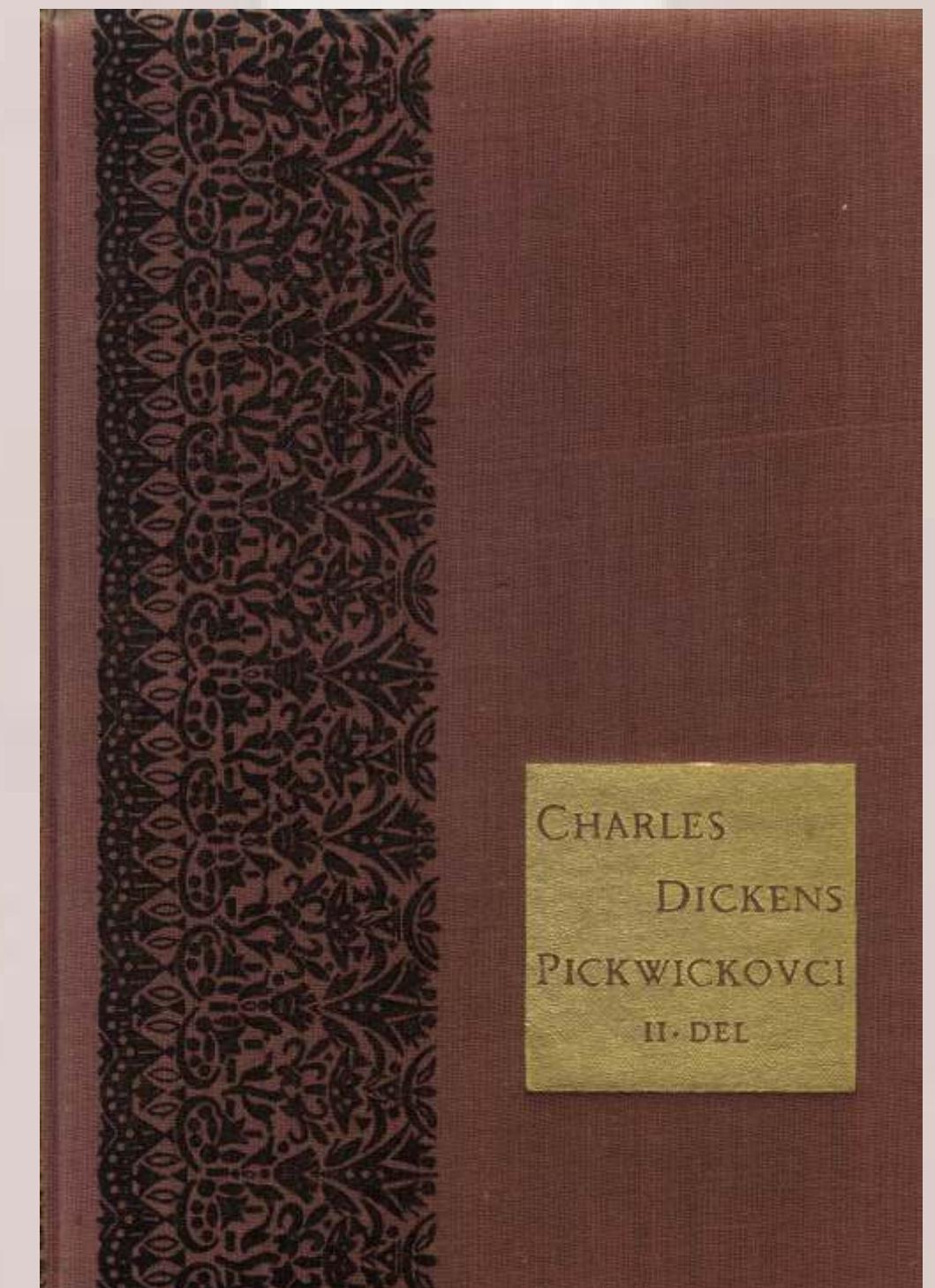
Zgodbica Tiček Matiček je še ena iz ciklusa knjig o Puhku. Tiček Matiček je mali zlatokljuni kos, ki zna lepo žvižgati in plesati. Ne zna pa leteti. In to ga spravi v velike težave, ki jih na koncu uspešno premaga.

Tiček matiček je prelepo žvižgal - samo to ga je veselilo. Vsako jutro je odprt v gnezdecu polkence iz lubja, pokukal ven in zažvižgal. Oglasili so se mu kosi s sosednjih dreves, toda nobeden ni znal tako lepo peti kakor on. Nato si je Matiček poveznil na glavo klobuček z zavihanimi krajevčki, stisnil pod perutničko palicico, kakršno nosijo gizdalini, in odskakjal na konec veje. Zdaj je imel razgled po širnem svetu, se pravi, po tistem, kar se je njemu zdelo svet.

(Mira Mihelič, Tiček Matiček)

PREVODI

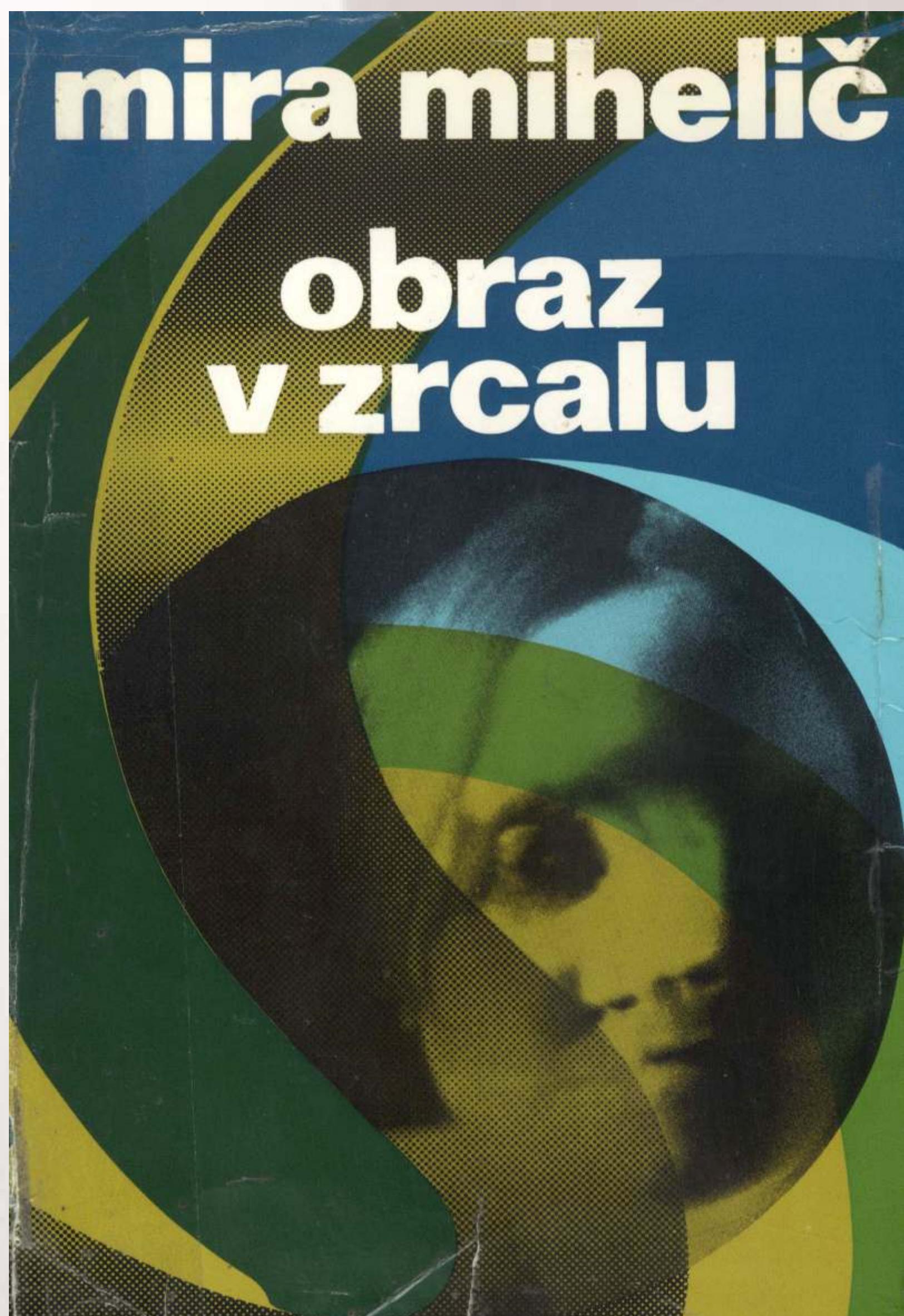
Prevedla je več kot 80 proznih in dramskih del, predvsem iz angleščine, francoščine in nemščine. Prevajala je avtorje, kot so: Ernest Hemingway, William Makepeace Thackeray, Daniel Defoe, Walter Scott, Herman Melville, Jean-Paul Sartre, Tennessee Williams, Oscar Wilde, Henry Fielding ... Njeno prevajalsko delo je bilo nagrajeno z najvišjimi priznanji, dobila je Sovretovo nagrado za prevode Charlesa Dickensa Pickwickovci, Williama Faulknerja Svetloba v avgustu in Toma Wolfa Ozri se proti domu, angel leta 1963.

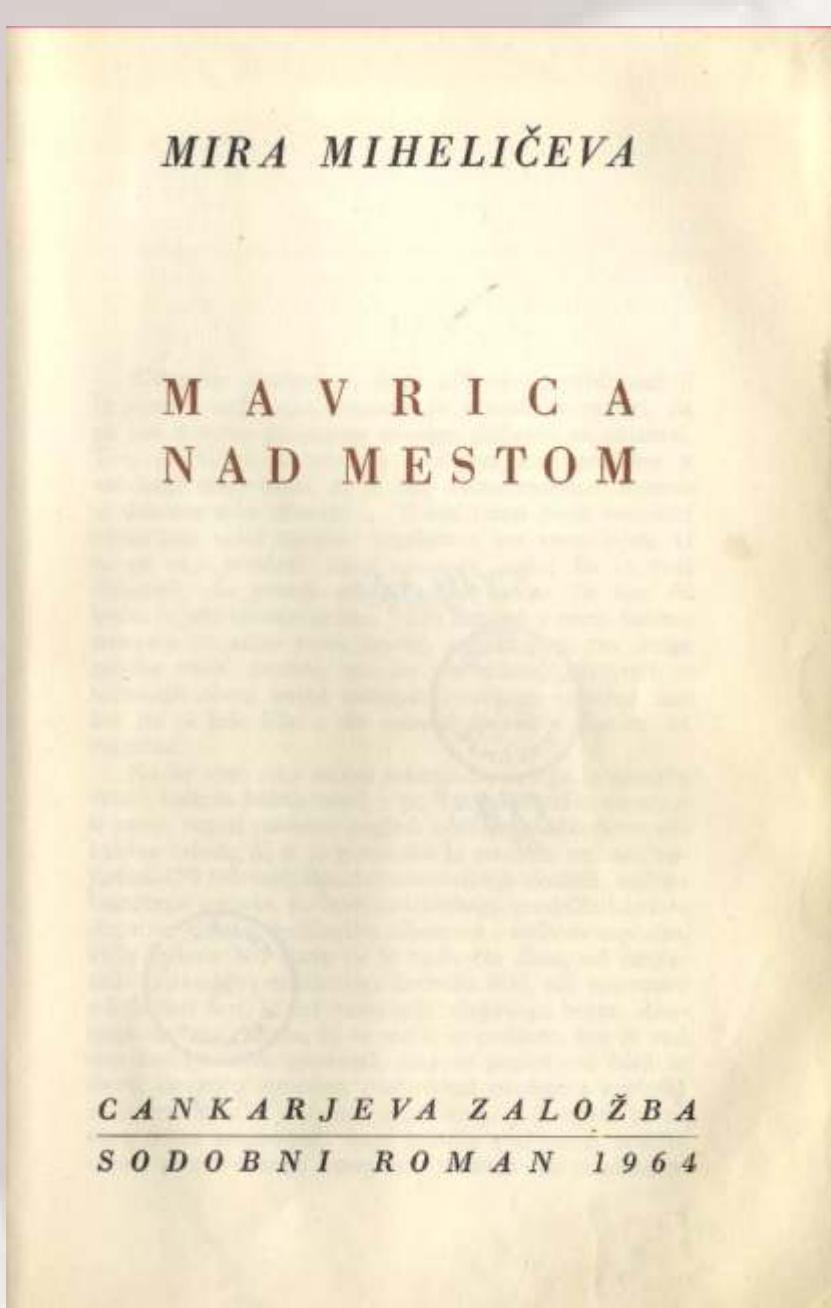
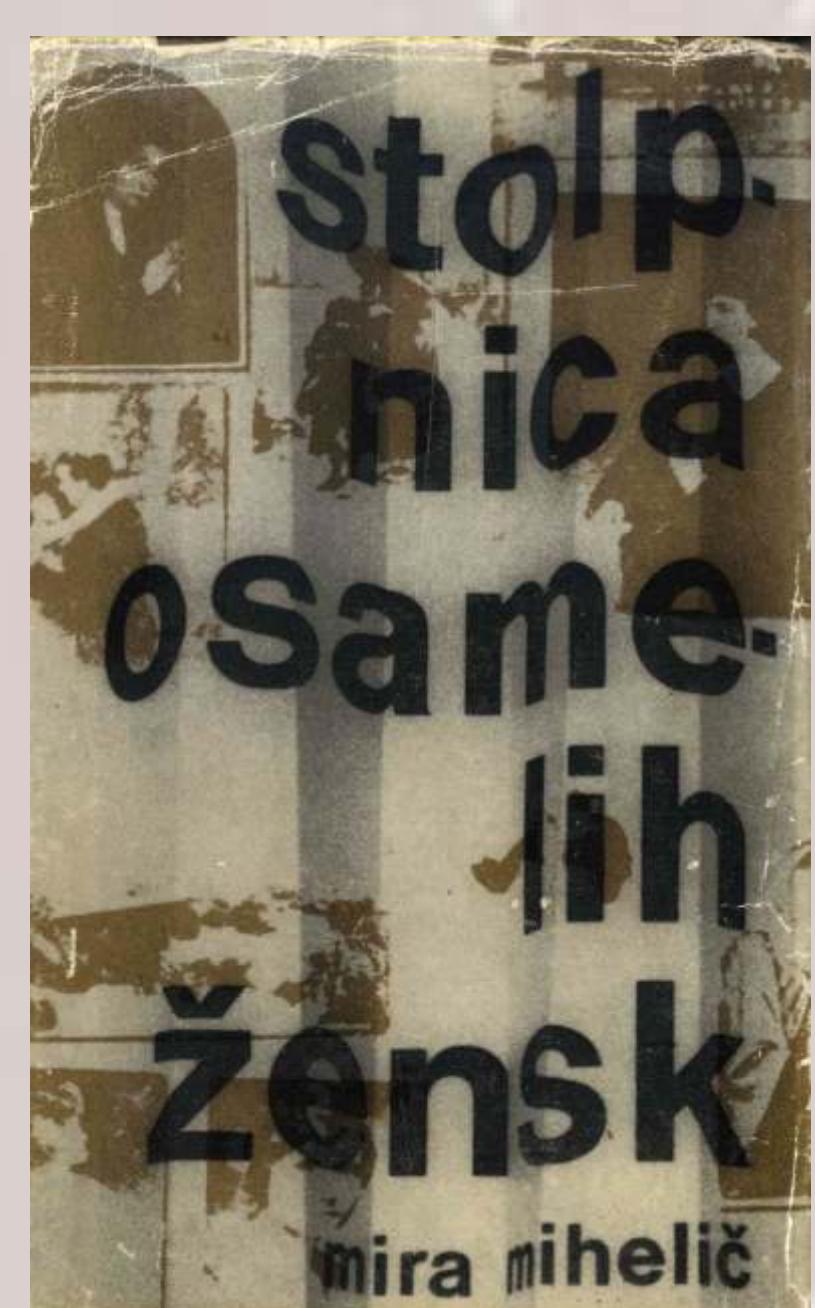
Kakih osem mesecev na leto sem opravljala prevajalsko tlako in včasih škripala z zobmi, ko sem se ob petih zjutraj sklanjala nad pisalni stroj s kakim debelim Dickensom (ki ga sicer ljubim) ob svoji strani in prenašala v slovenščino vrsto za vrsto, besedo za besedo, da sem si prislužila nagrado - štiri mesece časa za lastno delo.
(Mira Mihelič v knjigi Slovenski književniki)

DELA ZA ODRASLE

Njeno literarno ustvarjanje za odrasle opredeljuje predvsem romanopisje, katerega največji del je oblikovan kot roman, družinska kronika meščanskega okolja. Samosvojost, s katero je Miheličeva oblikovala pripovedni svet svojih romanov, se kaže v poudarjanju dogajalnega konflikta med literarno osebo, ki je navadno ženska, temperamentna, svojeglava, občutljiva in čustvena, s tem, kar predstavlja njeno neposredno okolje, družino, dom, družbeno situacijo in družbeni status.

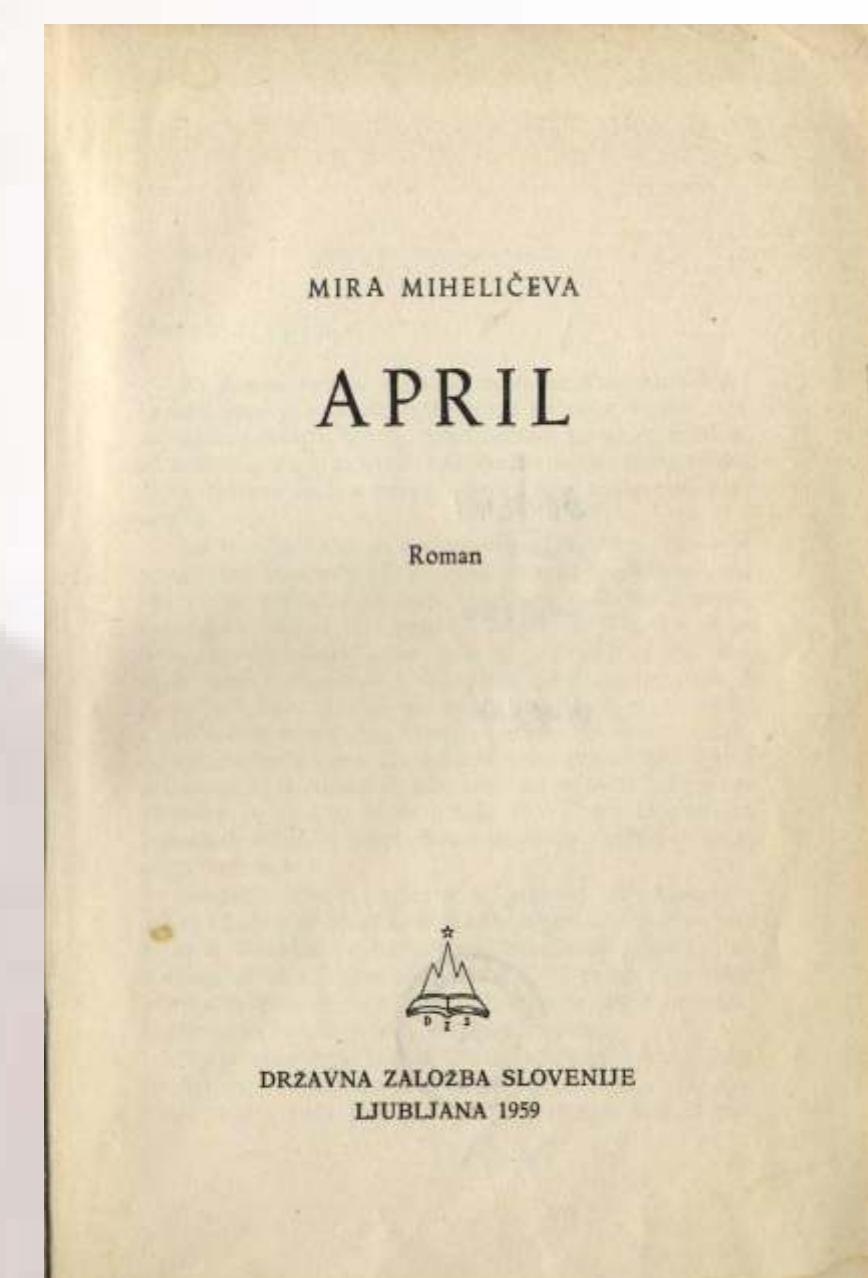
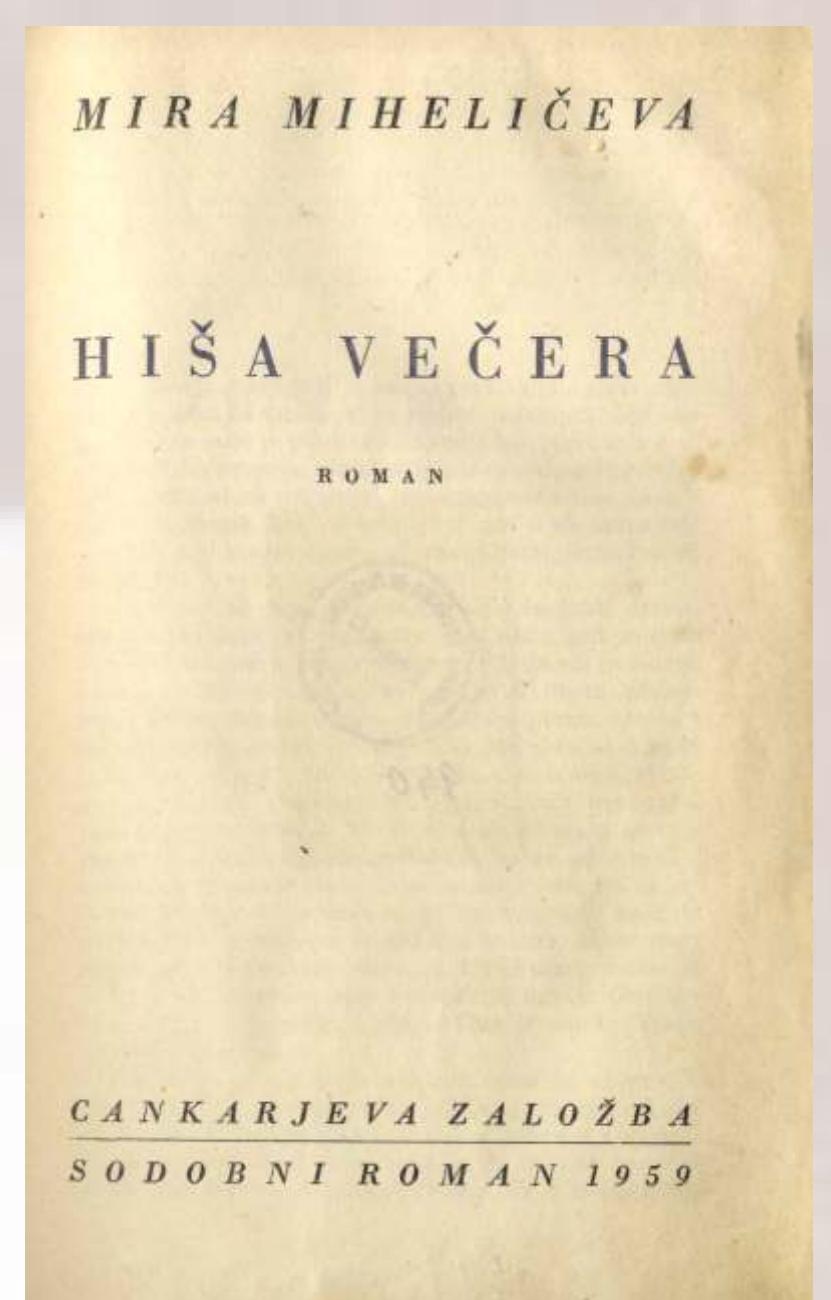
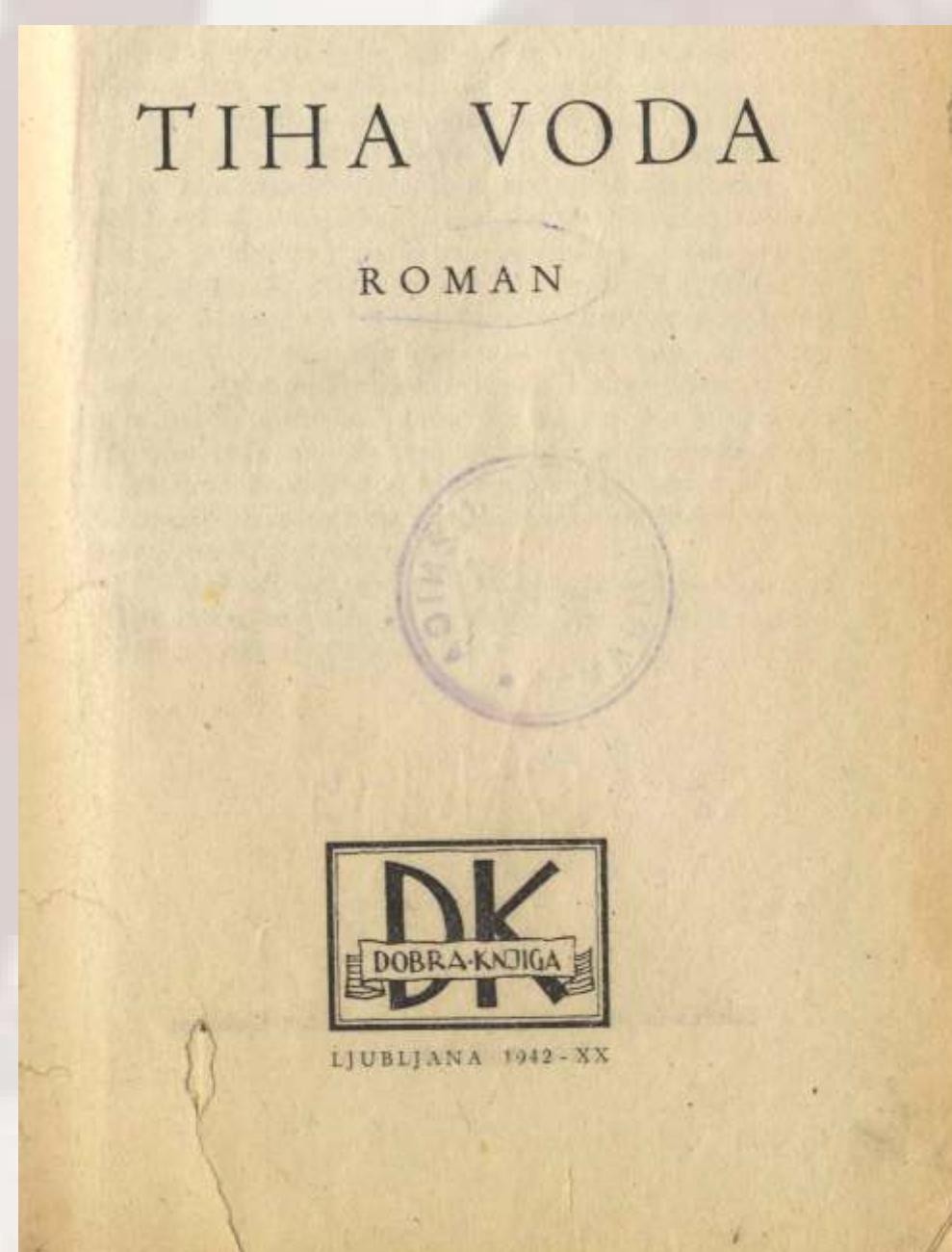

Obraz v zrcalu je njen prvenec, začela ga je pisati pri sedemindvajsetih letih. Izšel je leta 1941. Že prvi roman je opozoril na to, da ima pisateljica izrazit posluh za ustvarjanje živih likov, da umetno obvladuje jezik, se ne podreja določeni pisateljski smeri ter da posveča osrednjo literarno pozornost predvsem ženskim likom. Opazna je tudi zanjo značilna ironija, ki je še ena izmed rdečih niti njenih del.

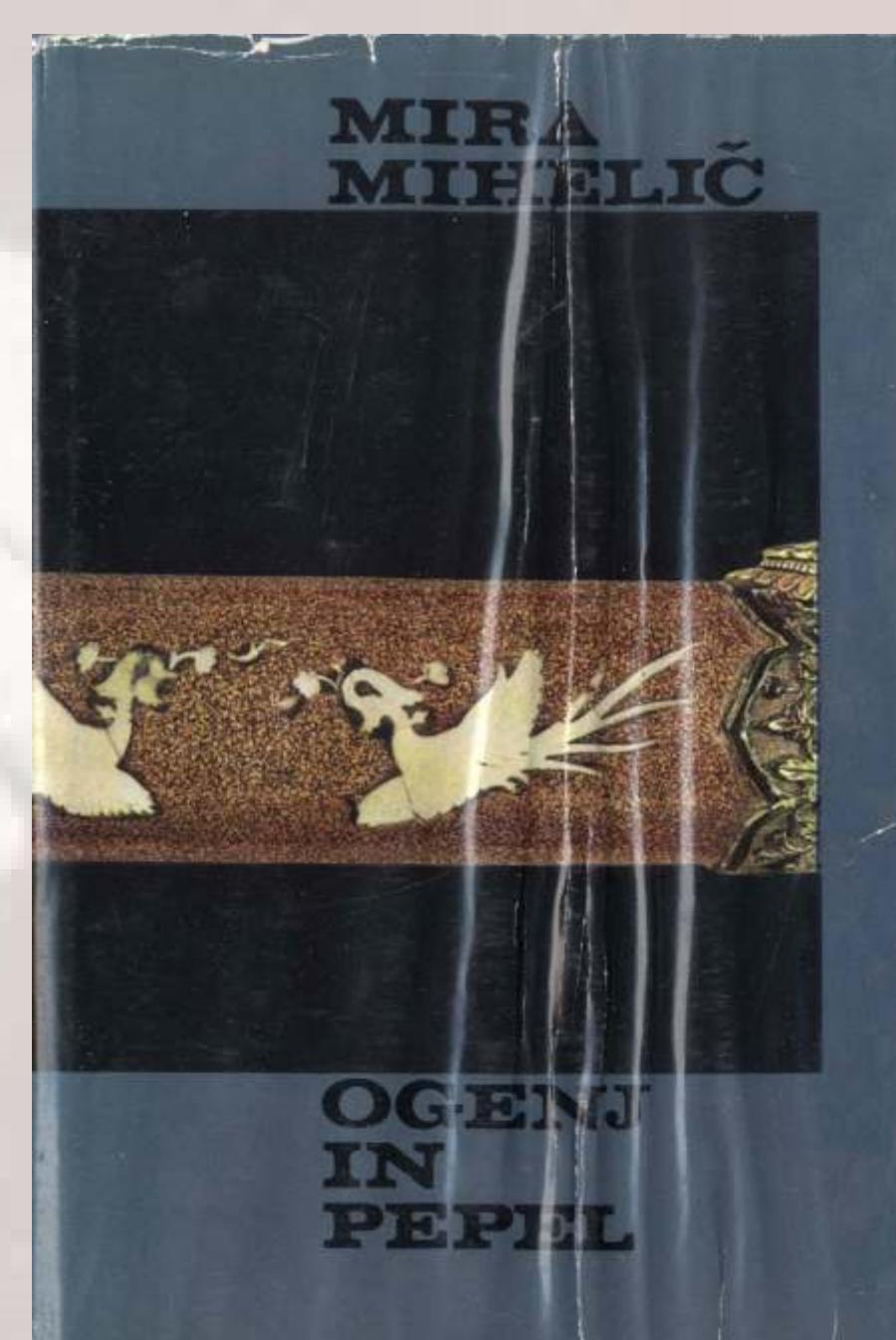
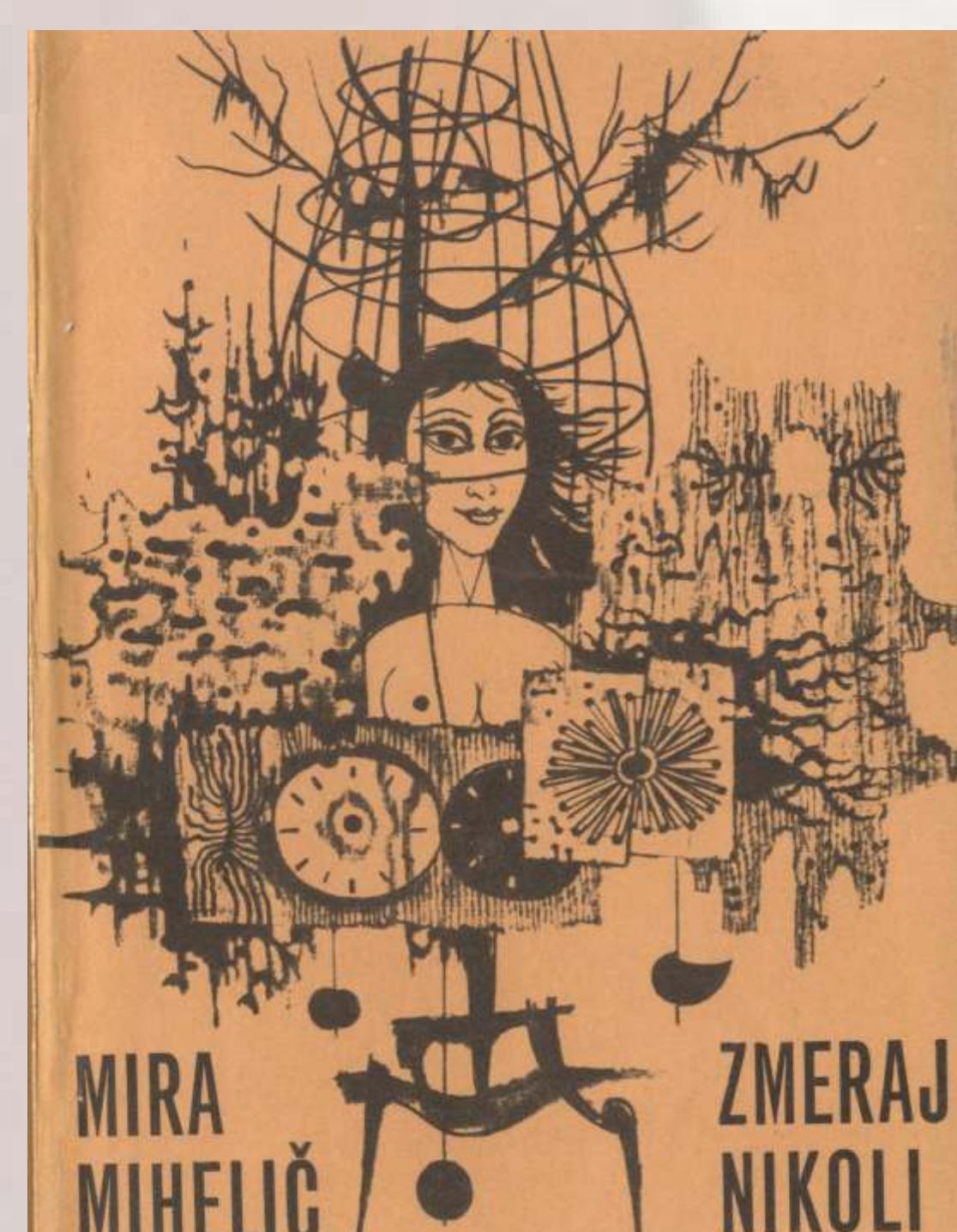

Sledilo je šest romanov, ki so izšli pod skupnim naslovom Plamen ali dim (Mladi mesec, Dolga noč stare gospe, Ogenj in pepel, Hiša večera, Mavrica nad mestom, Stolpnica osamelih žensk). Gre za poskus kronike meščanske družine po vzoru evropskih družinskih sag. Pobudo zanje je Miri dal dobri prijatelj in mentor Juš Kozak, ki ga je zelo cenila kot pisatelja in človeka. Marsikdaj je bil tudi kritičen do njenega dela, toda zmeraj tako, da ji ni jemal poguma, temveč da jo je spodbujal.

Tiha voda, njen drugi roman, nam približa boj za vstop v višjo družbo. Na to delo se tematsko navezuje njen kasnejši roman Hiša večera.

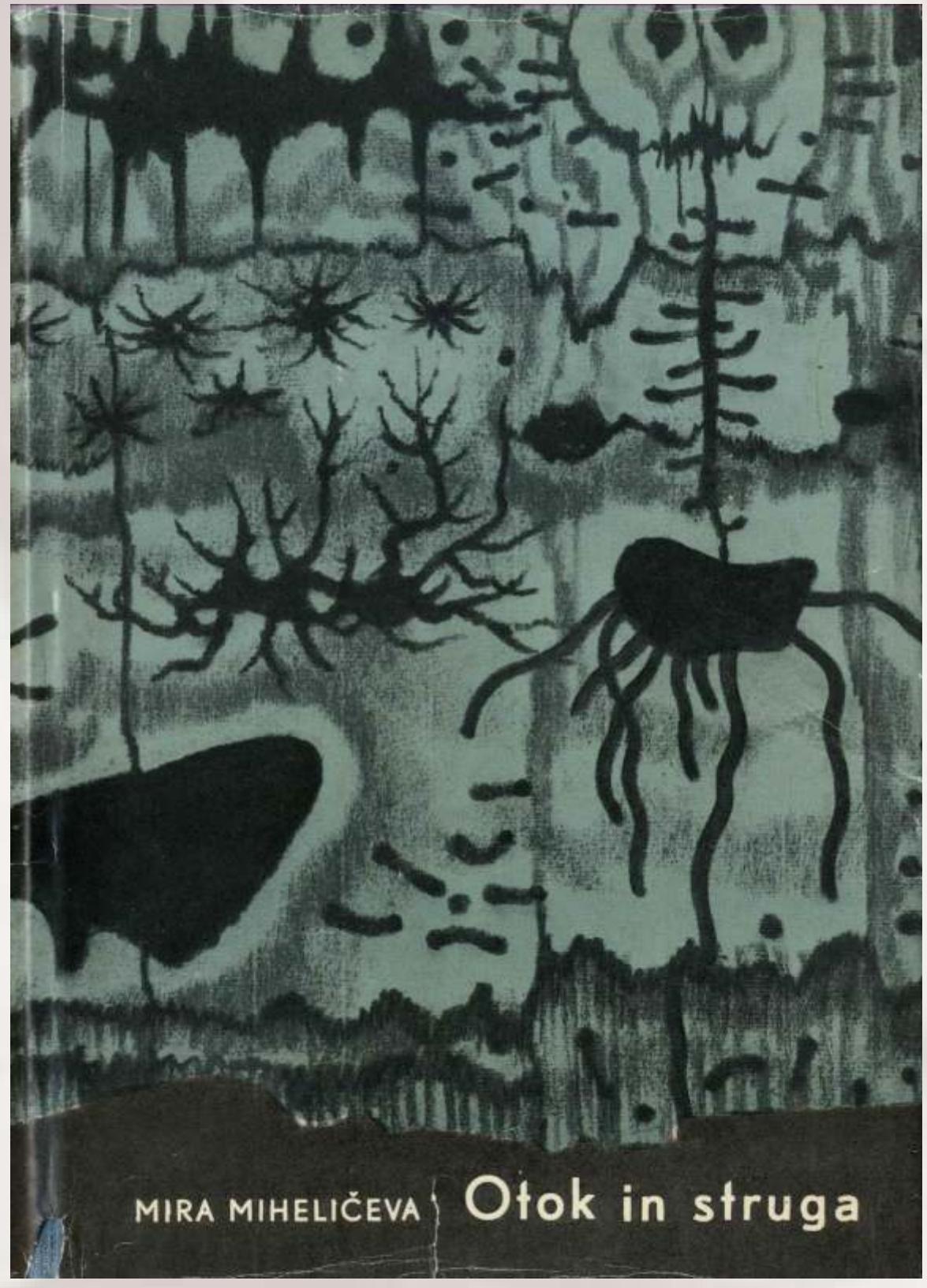
Roman April je spomin na vojne čase, zapisan je v obliki dnevniškega zapisa mlade gospe iz ugledne družine.

»Kateri od vaših romanov vam je osebno najblžji in zakaj?«
 »Morda Mala čaravnica, čeprav to sploh ni roman, temveč štiri novele, povezane v celoto z burkovstjo, tragiko in upanjem. Potem Mavrica nad mestom, ki je eden izmed šestih delov moje trilogije Plamen ali dim. V Mavrici, se mi zdi, sem razpela tisti lok med preteklostjo in sedanostjo, med vzponom in propadom neke družine in neke osebe, ki najbolj ponazarja moj občutek o življenju, zakaj ko se neka usoda tragično konča, se nad reko, ki odteka, razgne mavrica, pod katero drži pot naprej.«
 (Branko Hofman, Pogovori s slovenskimi pisatelji)

DELA ZA ODRASLE

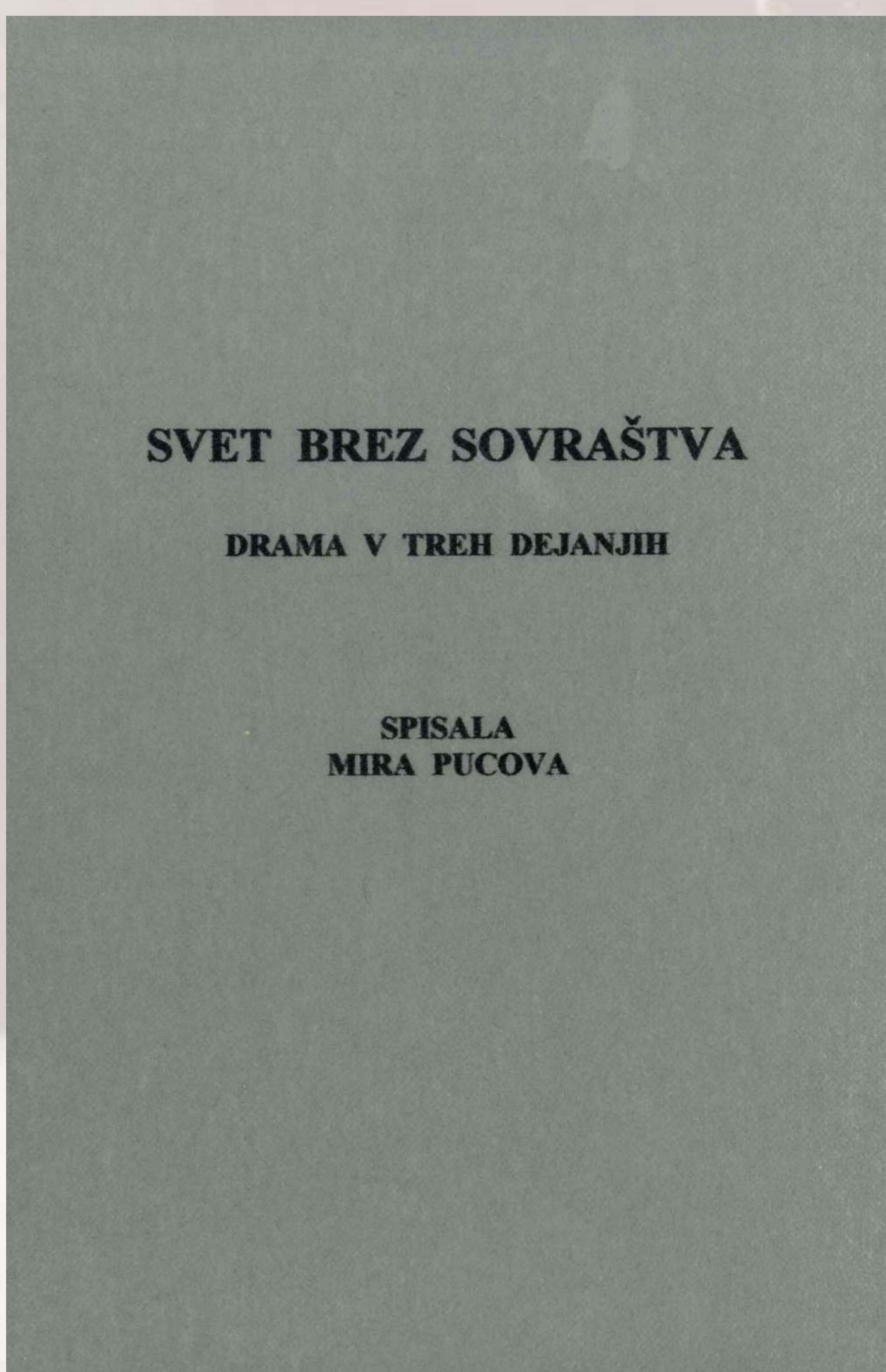
Poleg tetralogije o rodbini Ravnovih je Miheličeva izdala še dve prozni deli - kratek poetični roman *Mala čarovnica* in roman *Otok in struga*. *Mala čarovnica* se presenetljivo razlikuje z njeno ostalo prozo. Poetično podobo malega sveta oblikujejo štiri izpovedi, vsaka od njih pokaže določen pogled na dogajanje. S prirčnostjo malega, preprostega in neobremenjenega sveta je Miheličeva oblikovala svoje najlepše delo. V romanu *Otok in struga* je dogajanje postavljeno v čas po drugi svetovni vojni. Na videz prilagojena bivša visoka plast meščanstva se v svoji psihični krizi poskuša reševati z naravnim življenjem.

Napisala je sedem dram, potem se je dramatiki odpovedala. Delo *Svet brez sovraštva* predstavlja življenje jetnic med vojno, tridejanka *Ogenj in pepel* moralni razkroj slovenske meščanske družbe, drama *Operacija* ima podobno tematiko, postavljena je v okolje zdravnikov, *Zlati oktober* je komedija o sodobnih malomeščanih. Napisala je še komedije *Veverica ne more umreti*, *Ura naših dni* in *Dan žena*, ki pa niso bile natisnjene, le uprizorjene.

Novega ne morem razumeti, staro je uničeno - toda kazati neprizadet, celo vesel obraz, kadar se v človeku vse maje in lomi, tega sem se naučila, ker je to edino, kar pomaga.

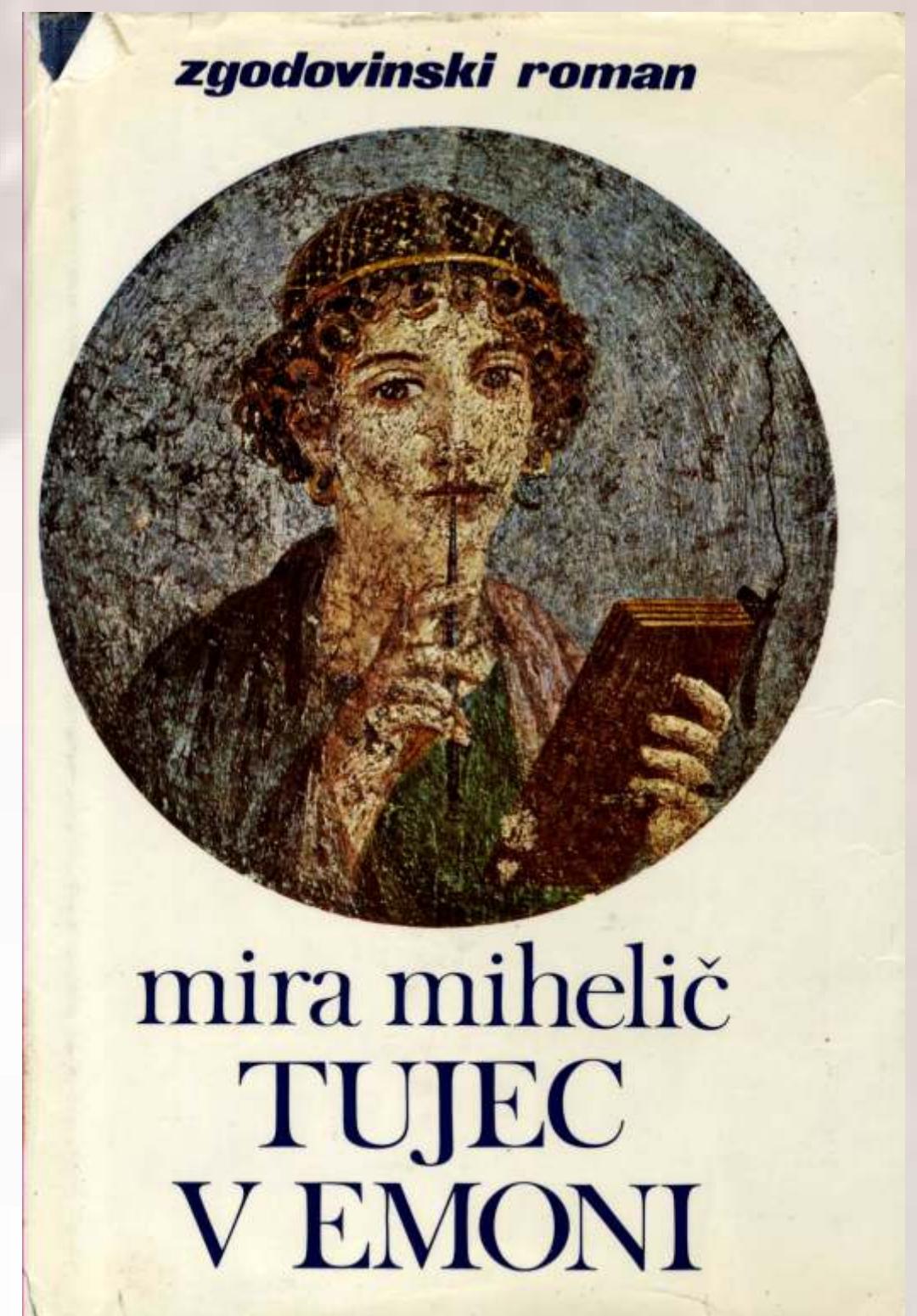
(Mira Mihelič, *Mala čarovnica*)

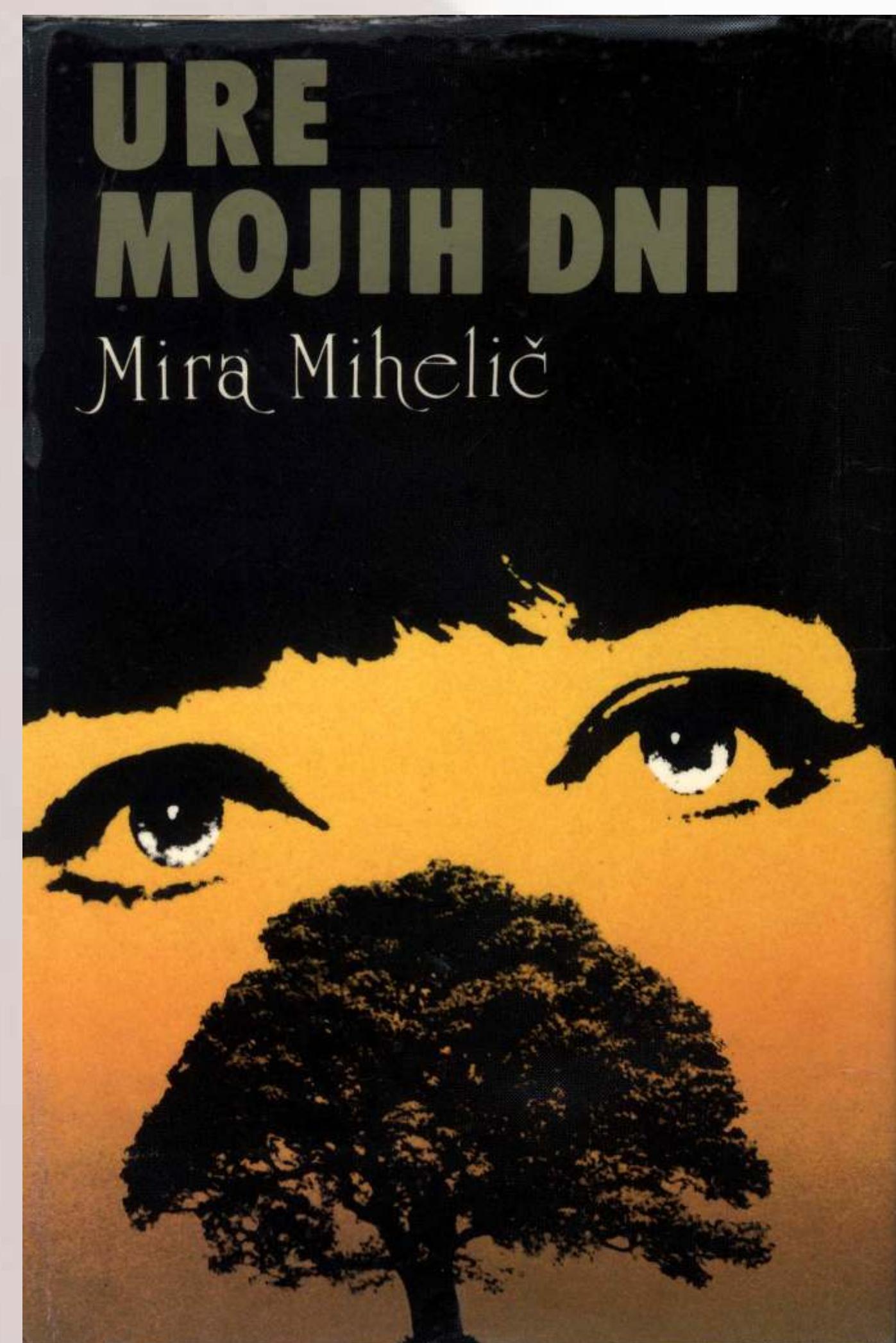
Pisateljica priznava, da tudi vse resnične osebe iz življenja nastopajo pozneje v njeni literaturi, vendar dobijo, ko začnem pisati o njih, neko drugačno podobo, kakor so jo imele v resnici.

(Mira Mihelič, *Ure mojih dni*)

Sledila sta zgodovinska romana *Tujec v Emoni* ter *Cesta dveh cesarjev*. V mislih je imela sicer trilogijo, katere tretji del pa ni bil nikoli napisan.

Spominska pripoved *Ure mojih dni* ostaja vse do danes ena redkih avtobiografij slovenske pisateljice. To, da je Miheličeva objavila avtobiografijo, priča o njeni želji, da bi po svoje osvetlila čas in dogajanje, v katerem je živelja, pa tudi o njenem pogumu, da spet kot ena od redkih žensk poseže na področje, ki je bilo pri Slovencih v glavnem moška domena.

Ali si sploh upam pogledati sebi v obraz, ne takšni, kakršna sem danes, temveč tisti davno izgubljeni mali deklici, potem dekletu, pa mladi ženi, nato pisateljici, ki je po kdo ve kakšnem čudežu odkrila svoj pravi poklic?

(Mira Mihelič, *Ure mojih dni*)

PISANA PALETA PRIJATELJEV IN ZNANCEV

Politični pritisk na umetnike je bil po drugi svetovni vojni precej močan. Oblast je omejevala svobodo izražanja. Nekatere literarne revije so prenehale izhajati po analogu s političnega vrha, prav tako so bile prepovedane določene prireditve. Kljub temu so se književniki družili, med seboj so prijateljevali tudi neformalno. Mira Mihelič je imela krog prijateljev v literarnem klubu Liga lepe lenobe. Kmalu po vojni je ta skupina nastala na pobudo Lili Novy. Bila je neke vrste protest na kulturno ozračje, ki je vladalo takrat. Člani so bili namreč mnenja, da »v tej deželi preveč garajo, treba je tudi lenariti«. Člani »Lige« so bili Mira Mihelič, Anton Vodnik, Cene Vipotnik, Jože Udovič, Lino Legiša, Milan Šega, Lili Novy in občasno kakšen gost. Srečevali so se pri Lili ali pri Miri, velikokrat pa so hodili na skupne sprehode ali pa so se našli - po stari slovenski navadi - v gostilnah.

Milan Šega

Liga lepe lenobe, naj zveni njeno ime še tako nereno, je bila nekaj časa moja najljubša družba v svetu književnikov, ki mi je bil doslej nedostopen, če odštejem prijateljstvo z Janezom Žagarjem in Vladimirom Bartolom, ki se ni nikoli pretrgalo. (Mira Mihelič, Ure mojih dni)

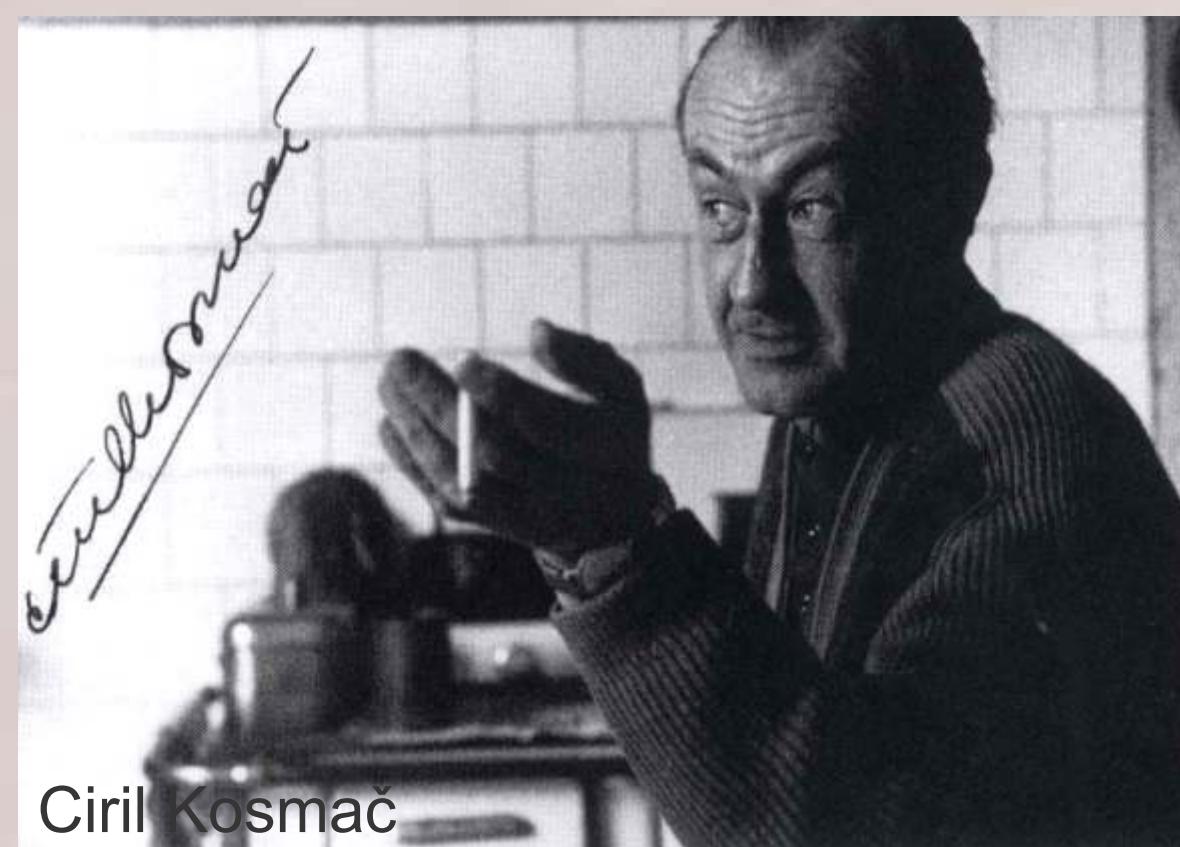
Člani Lige lepe lenobe so se včasih odpravili na kakšen izlet, kjer so se tudi slikali. Na fotografiji so: Anton Vodnik, Lili Novy, Mira Mihelič, Lino Legiša. Nekoliko više stoji Cene Vipotnik. Fotografiral je Jože Udovič.

Miško Kranjec

Vitomil Zupan

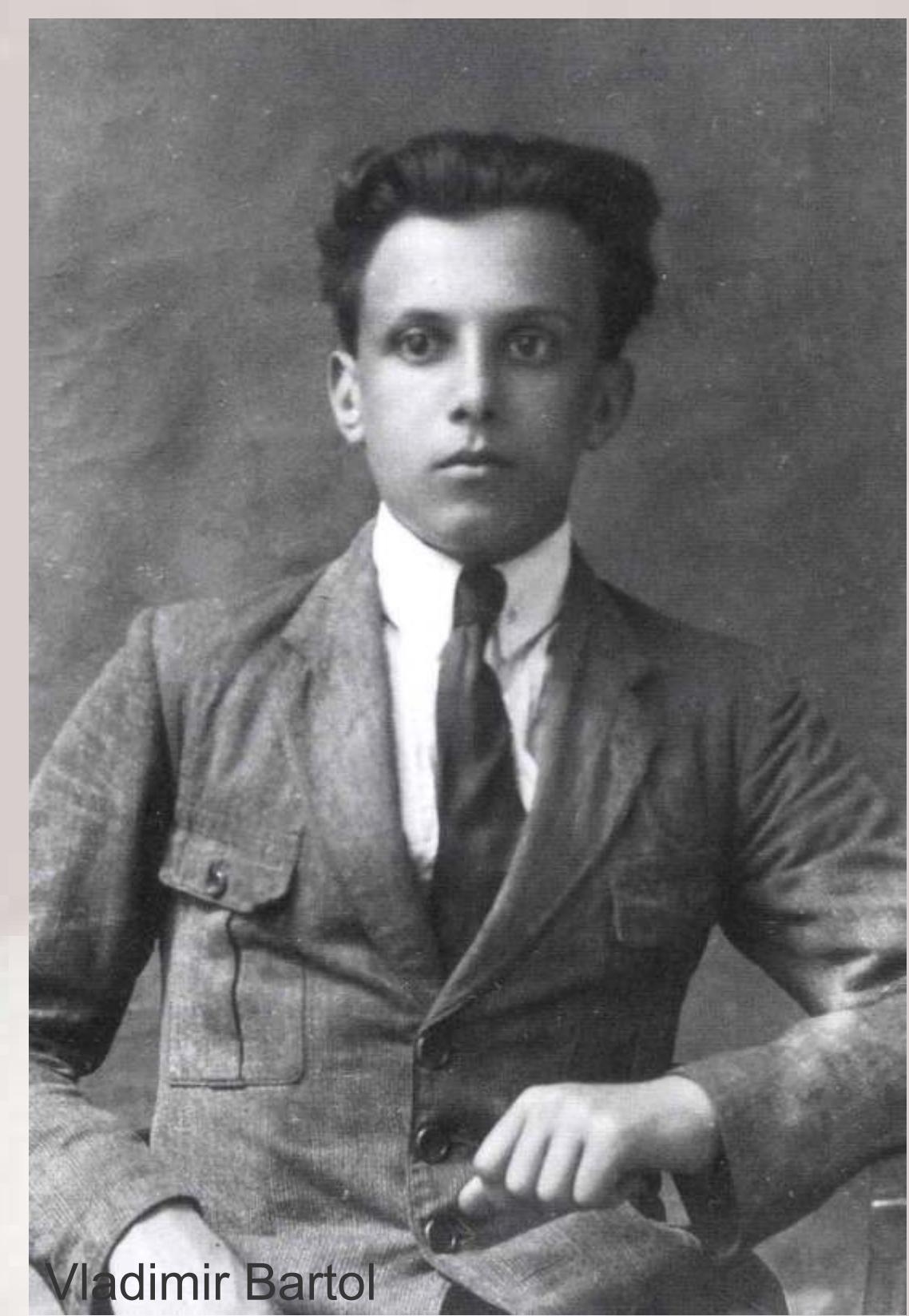

Ciril Kosmač

Lili Novy

Poleg zbranih v Ligi lepe lenobe je imela Miheličeva še veliko znanstev in prijateljstev med danes znamenitimi osebnostmi iz slovenske literarne zgodovine. To so bili: Juš Kozak, France Vodnik, Edvard Kocbek, Janez Žagar, Matej Bor, Vladimir Bartol, Miško Kranjec, Ciril Kosmač, Josip Vidmar, Vitomil Zupan ...

Vladimir Bartol

Anica Černejeva

Leta 1943 je bila Mira v šestem mesecu nosečnosti aretirana. V avtobiografiji Ure mojih dni se takole spominja Anice Černejeve v zaporu:
»Dekleta, stisnite se, napravite prostor za novo.«
Toda nobena se ni zganila, dokler ni iz kota zaklical blagi glas Anice Černejeve.
»K meni lezi, pri meni je še dovolj prostora.«
Ni ga bilo dovolj, a nekako sem poskušala priti do nje ...
Tiste mirne in samoumevne besede so bile kakor balzam na rane v moji prvi noči v šempetrski vojašnici.

Med njenimi sodelavci je bila tudi Ljuba Prenner, o kateri je Mira zapisala: Oktobra 1941 mi je bilo naročeno, naj se oglasim pri pisateljici Ljubi Prenner v pisarni odvetnika Lemeža, ki je tedaj pri vseh dobrih meščanih, med katere sem sodila tudi jaz, veljal za nevarnega komunista. Ljuba je bila njegov koncipient - ali naj rečem: koncipientka? Pri njej nikoli nisi vedel, kakšnega spola je pravzaprav in to je zmedlo tudi okupatorjevo policijo. Ta nenavadna osebnost, ki je s črnim humorjem prenašala svojo telesno usodo - nikoli nismo vedeli, ali je on ali ona - je bila takrat v OF zelo aktivna.

MIRIN SVET

Bila je jutranji človek, vstajala je okoli petih. V spominu imam njen jutranji obred, ko je šla k peku po kruh za družino, potem pa začela pisati in prevajati. Vedno je imela cel grozd ljudi, za katere je skrbela. Pobirala jih je kot ptice z zlomljenimi perutmi. Bila pa je moja babica dama do zadnjega, urejena tudi v najrevnejših časih, četudi v prekrojenem oblačilu. In velika diplomatka.

(Mirina vnukinja Nataša Grahov v knjigi Pozabljena polovica)

Mirin svet brez sovraštva je upanje naših dni.
(Ciril Zlobec, Sodobnost, št. 11/1985)

Nikoli več ni bilo pisanje takšen užitek kakor takrat, ko o pisanju nisem imela pojma. Bilo je, kakor da sem odklenila vrata v začaran grad, ki se mi je odpiral z neštetimi hodniki, sobami, dvoranami, stopnicami, kletnimi in podstrešnimi prostori, z ljudmi, ki so drug za drugim stopali predme, kakor da so se pravkar rodili, in vendar so bili rojeni že zdavnaj, bili so v meni, toda ali sem jih oblikovala jaz ali so oni vodili mene?

(Mira Mihelič, Ure mojih dni)

Njeno pisanje označuje posebno lirično-epsko pripovedno tkanje; z njim je kakovostno in količinsko obogatila slovensko književnost.
(Darinka Kladnik, Sto usod znanih Slovencev)

Otroštva se spominjam bolj živo kot novejših dogodkov, samo mislim, da je to znan fenomen, ko se starejši ljudje bolj spominjajo dogodkov in ljudi iz svojega otroštva kot pa neposredno doživetih. In tako je tu ta mala deklica in tisti kraj, Trbovlje, ki ga zdaj ni več, ker to ni več tista moja vas, to je čisto izginilo, to je tako živo v meni, ko da sem res nekoč to bila jaz. Ko pomislim, kakšna je bila tista punčka s črnimi kitkami pa očkami, malo nesrečna, malo srečna, se vprašam, sem to res bila jaz? Ja, res sem bila.

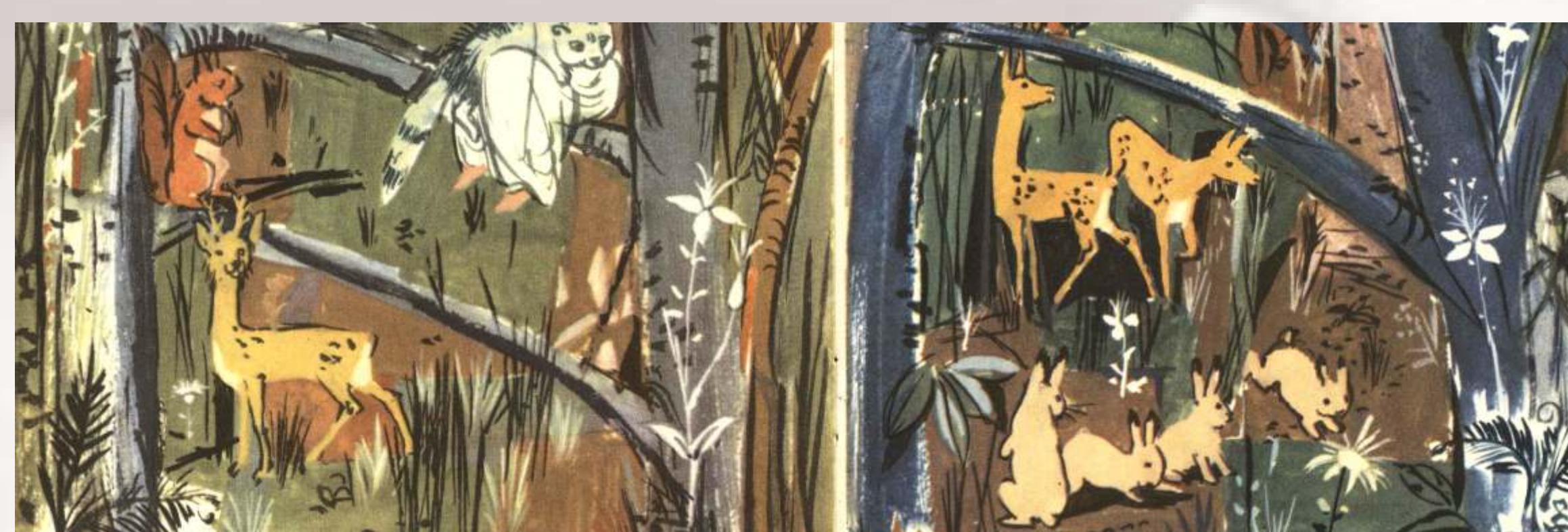
Ali, če se vprašam, ko gledam fotografije tiste mlade oboževane gospe, sem bila res kdaj to jaz? Ja, bila sem.

Treba je bilo poiskati vse tiste moje jaze v meni, in to je bilo zelo vznemirljivo početje, ki se je včasih celo posrečilo. Ker vse te Mire v meni še zmerom resnično živijo.

(Mira Mihelič za ljubljansko televizijo ob izidu knjige Ure mojih dni , 11. 6. 1985)

- Prešernovi nagradi za dramo Ogenj in pepel (1950) ter za življenjsko delo (1983)
- Sovretova nagrada za prevode (1963)
- predsednica Društva slovenskih pisateljev, 1963-1966
- Župančičeva nagrada (1965)
- predsednica komisije za stike s tujino
- predsednica Slovenskega centra PEN, 1966-1975
- posebna čast: izvoljena za dosmrtno podpredsednico Mednarodnega PEN (Ohrid, 1973-1985)

Vsako kolo življenja, ki se vrти, ima v svoji sredi mirujočo os. Najti jo med drdranjem in vrtenjem, se zmeraj ne posreči, toda ti veš, da je tukaj in da jo lahko najdeš. V osi je koncentracija, ki te napravi neobčutljivega za vdore zunanjega sveta. Čemu torej bežati in kam?

(Mira Mihelič, Vrnite se, sinovi)

